

FEDERACIÓ DE
MOVIMENTS DE
RENOVACIÓ DE
PEDAGÒGICA DE
CATALUNYA

Avda Drassanes, 3 08001 - Barcelona Tf. 934817388 mmp@pangea.org

Amb el patrocini de la

FUNDACIÓ
PROPEDAGÒGIC

RECUILL DE PREMSA -EDUCACIÓ-

DIMARTS 19 DE GENER DE 2010

[AVUI](#)

[EL PERIÒDICO](#)

[EL PAIS](#)

[F.PERE TARRES](#)

[AVUI](#)

[EL PAIS](#)

[LA VANGUARDIA](#)

[El PP condiciona el pacte d'educació amb ZP a l'ensenyament "en castellà" a tot l'Estat](#)

[El PP proposa un batxillerat més exigent que duri tres anys](#)

[¿Hasta dónde la educación común?](#)

[La Fundació Pere Tarrés publica el llibre "El lleure educatiu a l'inici del segle XXI"](#)

[La Nintendo com a metàfora](#)

[La Selectividad registra el mayor aumento de los últimos 15 años](#)

[Arran se convierte en el alumno más joven de Cambridge](#)

AVUI. 19.01.10

EL PP CONDICIONA EL PACTE D'EDUCACIÓ AMB ZP A L'ENSENYAMENT "EN CASTELLÀ" A TOT L'ESTAT

Rajoy dona un vot de confiança al ministre Gabilondo perquè "és una persona seriosa, més que el president del govern" espanyol

El Partit Popular ha presentat aquest dilluns a Toledo la seva proposta de reforma del sistema educatiu estatal amb què pretén assolir un pacte d'educació amb el govern espanyol i la resta de partits polítics, i que es basa en els següents eixos: millorar la qualitat, assegurar la igualtat entre espanyols exigint una formació bàsica comuna, ampliar les llibertats educatives i garantir l'ensenyament "del castellà i en castellà" a tot l'Estat.

El document per a la reforma centra la millora de la qualitat de l'educació en els rendiments escolars, començant per l'escola pública. Segons el text, el sistema educatiu és un element clau per garantir la igualtat entre els espanyols i ha de tenir una formació "bàsica comuna" en totes les etapes educatives a tot l'Estat garantint certes qüestions com el caràcter estatal dels docents.

A més a més, segons ha explicat la secretària general del PP, María Dolores de Cospedal, cal garantir i ampliar les llibertats educatives consagrades a la Constitució conjugant el dret a l'educació amb la llibertat d'ensenyament. Tot això protegint l'ensenyament "del castellà i en castellà" a tot l'Estat per garantir "un dret i un deure reconeguts a la Constitució".

Entre les mesures a les qual ha fet referència Cospedal s'inclouen avaluacions externes de caràcter estatal per a les matèries comunes, l'enfortiment de l'estudi de l'anglès i les noves tecnologies de la informació, formació professional lligada a l'empresa i modernització del sistema de beques. A més, el PP suprimiria un any d'ESO i afegiria un curs més al batxillerat, i permetria passar de curs amb dues assignatures suspeses.

El president del PP, Mariano Rajoy, ha dit que està disposat a fer costat al govern espanyol en el seu intent d'aplegar totes les forces polítiques per un nou sistema educatiu més competitiu i de major qualitat, sempre que el pacte sigui de "continguts" i no una "foto". El líder popular ha assegurat que el seu partit dona un vot de confiança al ministre d'Educació, Ángel Gabilondo, perquè "és una persona seriosa, més que el president del govern". En aquest sentit, s'ha dirigit al president del govern espanyol, José Luís Rodríguez Zapatero, per dir-li que "no cal que ell s'involucri en aquest assumpte, només cal el ministre d'Educació".

[inici](#)

EL PP PROPOSA UN BATXILLERAT MÉS EXIGENT QUE DURI TRES ANYS

*Rajoy posa dures condicions al Govern per firmar el pacte educatiu
Els populars reclamen que a Catalunya es pugui estudiar en castellà*

El Partit Popular (PP), amb el seu president, Mariano Rajoy, al capdavant, va donar ahir a conèixer les seves exigències per subscriure el pacte polític i social per l'educació que persegueix el Govern socialista i que negocia el titular de la cartera educativa, Ángel Gabilondo. La proposta del primer partit de l'oposició inclou mesures com la desaparició de l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania a primària (s'imparteix en un dels dos últims cursos de l'etapa) i que a les comunitats autònomes bilingües, com és el cas de Catalunya, «es respecti el dret dels alumnes a ser escolaritzats en la llengua oficial que facin servir de manera habitual». El PP proposa, així mateix, que el batxillerat tingui tres anys de durada (un més que en l'actualitat) i que no es pugui promocionar de curs amb més de dos suspensos (en algunes comunitats ara és possible fins i tot amb quatre).

Les condicions que imposa el Partit Popular per accedir a la firma del pacte es van presentar en un acte celebrat a Toledo que va comptar amb la presència d'Esperanza Aguirre i Pilar del Castillo, les dues ministres de José María Aznar que, juntament amb el mateix Rajoy, es van ocupar de la cartera educativa durant els anys de govern dels populars. La naturalesa de les exigències, contingudes en un document d'una vintena de pàgines, i la seva presentació en un acte públic, constitueixen una dificultat afegida per a la seva acceptació per part dels socialistes, com va posar de manifest la secretària d'Educació del PSOE, Cándida Martínez.

El PP pretén, a més a més, «assegurar una formació comuna als escolars en l'ensenyament bàsic». Aquesta voluntat uniformitzadora s'asseguraria a través d'un currículum bàsic idèntic, que es veuria reflectit en els llibres de text de les diferents matèries en totes les comunitats autònomes.

El tracte uniforme, que ignora les competències que posseeix cada comunitat en matèria educativa, es trasllada a la realització de les proves d'avaluació externa al final de la primària i la secundària. El PP proposa respecte d'això que sigui l'Estat qui les porti a terme, «en col·laboració amb les administracions educatives», i les harmonitzi «a escala nacional» per evitar «duplicació, solapaments i equivocitats».

CENTRES «INTERVINGUTS» // Després de referir-se a les avaluacions de resultats, les propostes populars per a «un pacte per la reforma i la millora de l'educació a Espanya» preveuen que «els centres educatius sostinguts amb fons públics (expressió que inclou els concertats) que obtinguin de manera reiterada resultats mitjans no satisfactoris, en termes de valor afegit, siguin objecte d'una intervenció especial per part de la seva administració educativa», sense detallar en què consistirà.

Entre les reformes que criden més l'atenció hi figura igualment la de modificar l'estructura de l'actual educació secundària obligatòria (ESO), escurçant-la un any, que passa a anomenar-se educació secundària general, de tres anys de durada, i que es cursarien entre els 12 i els 15 anys. Tot i així, es manté «el caràcter obligatori i gratuït dels ensenyaments fins als 16 anys».

FORMACIÓ PRÀCTICA // Als 15 anys, d'acord amb la hipòtesi formulada, els alumnes farien el salt a l'educació secundària superior, que duraria tres anys (fins als 18) i en la qual podrien decantar-se pel batxillerat o la formació professional. Una vegada finalitzat l'ensenyament secundari general, aquells que no tinguessin interès a seguir estudiant accedirien als 15 anys als programes de qualificació professional que conduirien al títol de graduat en educació secundària que ara s'aconsegueix al finalitzar l'ESO. Les comunitats autònomes governades pel PP han fet seu el document.

[*inici*](#)

ANALISIS

¿HASTA DÓNDE LA EDUCACIÓN COMÚN?

SUSANA PEREZ DE PABLOS

La reducción del número de años en los que se estudian unas enseñanzas comunes de los 16 años actuales a los 15 ha sido uno de los principales debates y motivos de confrontación educativa de la última década. El desencuentro parte de 1990 y de la tan crítica Ley Orgánica de Ordenación General del Sistema Educativo (LOGSE), sobre todo por los populares. Fue consensuada en realidad en su momento y aprobada con el apoyo

del resto de los grupos parlamentarios. El problema vino con su aplicación, que nunca ha recibido el necesario apoyo presupuestario (para reforzar a los alumnos que van mal, a los profesores y a los centros) para que funcionara la educación individualizada que se planteó. Pero nadie ha cuestionado la indiscutible necesidad que había en el arranque de los años noventa de aumentar la educación obligatoria de los 14 años (con el fin de la EGB) a los 16 años (como ya tenían todos los países europeos más avanzados). Estos dos años (que ahora son 3º y 4º de la ESO) son los que sufren los problemas educativos más graves, con muchos chavales de 15 y 16 años desmotivados, que ya han repetido curso una o dos veces y con profesores que a menudo no dan abasto ni para motivarles ni para motivarse a sí mismos.

¿Pero es la solución zanjar la cuestión reduciendo la educación común en un año? Para la izquierda esto se traduce en dar menos oportunidades para aprobar y avanzar al bachillerato a los alumnos a los que les cuesta más estudiar, bien porque tienen desventaja de partida porque proceden de familias más desfavorecidas, bien porque llegaron de otro país apenas al empezar la ESO o bien, simplemente, porque les cuesta más asimilar los conocimientos. El argumento del PP de reforzar con este cambio la FP, ¿no la desprestigia en realidad aún más? Destinar a ella, con el argumento de que aprendan un oficio, a los malos alumnos no suena bien. Que sólo los que sean buenos a los 15 años vayan al bachillerato, que es lo que ocurriría en la mayoría de los casos, tampoco parece justo. Porque ya pasaba antes con el BUP.

[inici](#)

FUNDACIO PERE TARRÉS. 16.01.10

LA FUNDACIÓ PERE TARRÉS PUBLICA EL LLIBRE “EL LLEURE EDUCATIU A L’INICI DEL SEGLE XXI”

"El lleure educatiu a l'inici del segle XXI", el darrer llibre publicat per la Fundació Pere Tarrés dins de la Col·lecció d'Animació Sociocultural que edita conjuntament amb l'Editorial Claret. El llibre planteja un conjunt de reflexions al voltant de l'educació en el lleure a partir de les ponències, el manifest i un article final presentats al II Congrés de Perspectives de l'Educació en el Lleure celebrat a Barcelona a l'abril de 2007. Els propis ponents van fer un esforç de síntesi i comunicació per analitzar o proposar amb lucidesa reptes emergents. Els autors del llibre, experts en el món de l'educació i el lleure de reconegut prestigi, són Francesc Torralba, Rafael Torrubia, Joan Subirats, Jaume Trilla i Txus Morata.

L'obra ofereix principalment pistes de treball i obre línies diferents de debat i reflexió amb un contingut que traspua la passió per l'educació i pels infants així com l'admiració per als monitors i monitores que dediquen il·lusions, cor i raó, a aquesta tasca. La Col·lecció d'Animació Sociocultural, dirigida per la Fundació Pere Tarrés, consta de 31 volums en total que recullen diferents experiències en el camp de l'acció social, i està editada per l'editorial Claret.

[inici](#)

AVUI. 18.01.10

OPINIO

LA NINTENDO COM A METÀFORA

MONTSERRAT NEBRERA / ADVOCADA

Dimecres vaig acompanyar els meus fills a escola; em fa il·lusió cada vegada que ho puc fer, no sols perquè venint amb mi poden dormir una mica més que anant amb l'autocar; també per poder parlar aleshores amb ells sobre els seus temes, tants cops aparcats a la nit per la fatiga dels grans o per compromisos vespertins que ens tornen a allunyar d'allò que sempre diem que és el més important pels progenitors. Cada nou dia de transport particular és, em dic a mi mateixa, una oportunitat de recuperar el temps perdut, que, no obstant, mai es recupera; de fer oblidar totes les tardes en què no hi he estat, totes les nits que no els he acotxat...

A MESURA QUE ES VAN ACOSTUMANT a sentir dir que són el més important mentre els arraconem quasi bé sempre al darrer lloc, els nens, que s'adaptin a tot, van buscant substituïts a la manca d'atenció. Moltes vegades els substituïts els proporcionen els mateixos pares amb la millor (o no) intenció: una activitat extraescolar, una joguina nova. Entre les que millor sotmeten la canalla hi ha els videojocs, en totes les seves manifestacions actuals, que no són poques. Sabem que han començat pels nens, però ja estan treballant en els models que millor poden convèncer les nenes, que en això d'encotillar les ments no hi ha d'haver cap mena de discriminació.

QUE JO TAMBÉ ERA RESPONSABLE del temps no dedicat, del buit generat, de l'oportunitat per permetre l'entrada de l'enemic aïllacionista ho he entès millor a partir d'aquest dimecres. Vaig girar el cap al cotxe, sorpresa pel silenci, de no sentir baralles ni cops, ni tant sols rialles barrejades en una conversa de les seves, tan surrealistes i especials: el nen i la nena amb llurs consoles, tan calladets i formals no molestaven gens; quasi bé no respiraven. Eren en un món on sols a crits vaig poder entrar per amenaçar de no dur-los més al cotxe.

NO SÉ QUÈ ELS VA FER EFECTE. Potser amb l'amenaça de l'autocar van veure dibuixada la de llevar-se abans; o van calcular que era més temps d'accés a les Nintendos el que tenen a casa que el del transport escolar; potser els van convèncer més altres malediccions complementàries que els van arribar de regal, fruit de la meua imaginació cabrejada. El cas és que amb gest compungit van lliurar les consoles. En el temps, que vaig viure llarguíssim, entre la meua amenaça i la seva rendició, quasi bé no veia el carrer, ni podia conduir. Un plor culpable m'ennuegava els ulls, i la gola, i els braços, i les cames i el cor. Perquè sens dubte que més d'un cop jo havia conduït per aquells carrers amb ells desitjant que callessin, perduda en les meves cabòries (sí, sí, com les del president), sense fer ni cas dels dos tresors que sempre dic que són...

ELS SEMBLA CURSI AIXÒ? Doncs això, a més de la història dels meus fills, és la història de Catalunya, perquè en la nostra petita escala, també és la història d'aquest benintencionat model d'Estat de benestar, suposadament democràtic, que s'ha dedicat a dir-nos (nosaltres som els nens), que el governant (que és com els papes) ho farà tot, tot ho pagarà, tot ho donarà, però que estem millor callats, asseguts davant la tele, o llegint en els diaris aquest etern vodevil de la política. Ens diuen que ho donaran tot però no ho poden donar, i per tant intenten fer somiar la gent: ara uns Jocs per d'aquí a dotze anys, després un hospital del qual no es podran pagar els metges, més allà els lavabos nets d'unes Rodalies (amb R) que sols tenim a mitges.

PERÒ ÉS QUE A MÉS A MÉS, si per cas fos veritat això del pa promès, com més ens donen més sentit tenim de solitud, de manca de satisfacció pel que hem rebut, de promeses incomplertes; perquè l'única cosa important, que era ser un mateix, que era pensar junts aquesta vida, que era comprendre el món, el sentiment, la veritat, s'ha anat perdent en la virtual i incommensurable vacuïtat d'una Nintendo global, d'aquesta vil voluntat de fer de tots nosaltres individus aïllats i, per tant, massa manipulables. D'aquí a poc temps, quan torneu a votar, demaneu de nou la papereta de González, de Pujol o d'Aznar... Potser aleshores, girant el cap, sereu capaços de plorar com jo.

[inici](#)

EL PAIS. 19.01.10

LA SELECTIVIDAD REGISTRA EL MAYOR AUMENTO DE LOS ÚLTIMOS 15 AÑOS

Crece el número de universitarios y el de mayores de 25 que se reenganchan en la educación superior - La UNED ha recibido un 37% más de alumnos

Cada vez más datos confirman los pronósticos que esperaban que la crisis engordara las cifras del sistema educativo. El último es el número de alumnos que realizaron el año pasado las pruebas de acceso a la Universidad (Selectividad): fueron algo más de 230.000 alumnos, un 5,6% más que el año anterior. Ese aumento supone la mayor subida de los últimos 15 años.

Cada vez más datos confirman los pronósticos que esperaban que la crisis engordara las cifras del sistema educativo. El último es el número de alumnos que realizaron el año pasado las pruebas de acceso a la Universidad (Selectividad): fueron algo más de 230.000 alumnos, un 5,6% más que el año anterior. Ese aumento supone la mayor subida de los últimos 15 años. Sin datos oficiales hasta dentro de unos meses, aún no se conoce la cifra exacta en que se traduce ese aumento en las matrículas nuevas de toda la universidad. Pero, según los datos recabados por este periódico de 17 centros públicos presenciales, el número de alumnos nuevos ha crecido una media del 10% este curso, lo que, si se extendiese finalmente a todo el sistema, significaría también la cifra más alta desde 2002. En la Universidad Nacional de Educación a Distancia (UNED), la cifra de estudiantes nuevos ha crecido más de un tercio, un 37%.

Descartadas las explicaciones demográficas (el repunte de natalidad sólo ha llegado, por el momento, a la educación primaria, ya que en la ESO el alumnado ha vuelto a descender este curso), se alza en su lugar la crisis, que hace girar la vista a la educación. En cuanto al pequeño repunte en Selectividad, una explicación convincente para el experto en estadística educativa de CC OO Miguel Recio es que en ese contexto, un pequeño porcentaje de alumnos que no hubieran aprobado o no hubieran hecho las pruebas de acceso han decidido hacer un esfuerzo.

El profesor de Economía de la Universidad de Jaén Juan Hernández Armenteros habla del coste de oportunidad, es decir, que merece más la pena seguir estudiando cuando hay mucho paro, sobre todo en los sectores menos

cualificados y entre los jóvenes (nada menos que del 42%). Y añade otro matiz: "Están calando la información y la concienciación sobre la ventaja comparativa de seguir estudiando", asegura.

En la última década se ha ido reduciendo tanto el alumnado que se presenta a Selectividad como el número de universitarios: esta última cifra bajó en ese tiempo un 13,1%. La razón principal, asegura la última estadística publicada por el Gobierno, es el descenso del 18,3% de la población de 18 a 24 años en la década que acaba de terminar. En las pruebas de acceso a la universidad, el número de estudiantes ha estado bajando desde 1994, con la única excepción de 2007, cuando creció apenas un 0,5%.

La consecuencia lógica del aumento de estudiantes en Selectividad de este año es el aumento de universitarios, pero aún no hay datos centralizados ni actualizados. Aunque aquí también hay indicios más que claros. En primer lugar, las cifras de Selectividad, no las de matriculados, sino las de aprobados. Fueron casi 190.000, un 5,2% más que el año anterior, y también el mayor crecimiento de los últimos 15 años.

Por otro lado, también hay que señalar que parte de los nuevos universitarios no proceden de la Selectividad, sino de la FP de grado superior (en el curso 2006-2007, un 9,5% de los recién llegados venían de la FP). Así, las preinscripciones en la universidad también han aumentado en distintos puntos de España, por ejemplo, en Cataluña, un 9,9% más que el curso anterior. Pero la cifra exacta de aumento está por ver, ya que las preinscripciones no se corresponden exactamente con la matrícula real. Aunque ese porcentaje catalán coincide con la media de crecimiento en las 17 universidades públicas presenciales consultadas (ver gráfico). Entre ellas, sólo una, la Universidad de La Laguna, ha recibido menos alumnos nuevos. Los mayores aumentos están en la de Burgos (30%), o la Rey Juan Carlos de Madrid (20%).

Hay que tener en cuenta que el sondeo se ha hecho sólo en universidades públicas, y que la crisis podría estar alejando de los campus privados, bastante más caros, a parte de su posible alumnado. Entre 2002 y 2009, las privadas ganaron un 6% de alumnos, mientras las públicas perdieron un 9% en ese mismo periodo.

Pero otro dato importante, que respalda aún más el argumento de la crisis como motor del crecimiento de estudiantes, es la prueba de acceso para mayores de 25 años, la opción que permite a los adultos reengancharse en la universidad: la cifra creció un 19% respecto al año anterior. Un aumento importante, pero menor del de 2007, del 24%. Las fluctuaciones en esta parte de las pruebas siempre son mayores.

En la misma dirección apuntan las cifras de la UNED: al curso 2008-2009 llegaron casi 55.000 alumnos nuevos y han sido más de 73.000. No sólo se trata de estudiantes que llegan al primer curso, sino también alumnos que retoman sus estudios antes de que se extingan definitivamente, o personas que, procedentes de otras universidades, quieren continuar la carrera a distancia, explica una portavoz.

El pico de alumnos mayores no se había visto en crisis anteriores, señala el economista de la Universidad Pompeu Fabra José García-Montalvo, por lo que habría que estudiar mejor las causas de ese comportamiento. Por lo demás, el crecimiento de universitarios dependerá en los próximos años, conjetura, de lo que dure la crisis y si se sale de ella con un sistema productivo nuevo que, como se pretende, requiera muchos más puestos de alta cualificación de los que requieren ahora.

[inici](#)

LA VANGUARDIA. 19.01.10

ARRAN SE CONVIERTE EN EL ALUMNO MÁS JOVEN DE CAMBRIDGE

Su talento fue evidente desde que con dos años leía perfectamente y hacía sumas y restas

De pequeñito decía que le gustaría ser camionero, explorador espacial o matemático. Pero su futuro parece estar claramente con los números, los logaritmos y las más enrevesadas ecuaciones después de haberse convertido - a la tierna edad de 14 años-en el alumno más joven admitido en la Universidad de Cambridge, considerada una de las mejores del mundo en el campo de las ciencias.

El niño prodigio se llama Arran Fernández, es hijo de una traductora holandesa y un economista político de Surrey, especializado en el estudio de la desaparecida Unión Soviética, y ha sido educado en casa. Su talento fue evidente desde que a los dos años leía perfectamente y hacía sumas y restas - por lo que fue premiado con un cubo geométrico truncado-,y desde entonces ha ido superando todos los exámenes y las reválidas mucho antes de lo que le correspondía y sin necesidad de pisar un colegio.

La decisión de los padres de Arran de enseñar personalmente a su hijo es objeto de considerable polémica en los círculos educativos del Reino Unido. Muchos consideran que dificulta la comunicación con chicos y chicas de su edad y retrasa el desarrollo del comportamiento social. "En este caso no es cierto en absoluto - dice Neil

Fernández respecto a su hijo-.Ha sido un niño absolutamente normal, ahora es un adolescente absolutamente normal, tiene montones de amigos y las inquietudes e intereses de los chavales de su edad"

Neil Fernández ganó mil quinientos euros apostando que Arran, cuando tenía sólo cinco años, pasaría un examen propio de niños mucho mayores, y está absolutamente convencido de que la decisión de educarlo en casa ha sido la correcta. "En la escuela no se aprende nada serio hasta los 14 años, de esta manera hemos alimentado su imaginación y su hambre de conocimiento de acuerdo a su capacidad", señala el autor de La lucha de clases en la URSS.

Arran es el último de una serie de niños prodigio británicos que con su precocidad intelectual han sido noticia, como Ruth Lawrence, que ingresó en la Universidad de Oxford con tan sólo 12 años y ahora es madre de dos hijos y trabaja como profesora en la Universidad de Jerusalén. Joan Freeman, autora de un libro al respecto titulado Gifted children grown up, considera contraproducente que este tipo de talentos estén en el ojo de la opinión pública y sean presentados a exámenes antes de lo que les tocaría. "Es algo que en muchos casos hacen los padres para su propia satisfacción, para presumir ante el mundo de lo inteligentes que son sus hijos, en cierto modo es como un experimento cruel", señala la educadora Sarah Cresswell.

"Nunca hemos presionado a Arran - dice Neil Fernández-.Al contrario, lo que hemos hecho es estimularlo desde pequeño con dilemas matemáticos e intelectuales durante la cena o para que los hiciera en su cuarto, todo ello combinado con actividades propias de su edad como leer los cuentos de C. S. Lewis, ir al circo y a ferias o jugar con sus osos de peluche". El problema de muchos niños prodigio, dice el profesor Anthony Freeman, es que con frecuencia su evolución se frena y otros chavales de su edad se ponen a su altura, lo cual puede afectar a su confianza.

En el caso de Arran Fernández, el listón está bien alto. Entre los anteriores alumnos del Fitzwilliam College - donde ha sido admitido para estudios universitarios-figuran Isaac Newton y Stephen Hawking. Y nadie había ingresado en Cambridge con 14 años desde William Pitt el Joven, que por cierto llegó a primer ministro.

[inici](#)